

Hogyan lett egy marhapásztorból államtitkár?

Egyszer, nem is olyan régen élt egy marhapásztor házaspár Skótfelföldön, a Mackenzie család. Életüket skót felföldi marhák pásztorkodásával töltötték, ételüket marhából készítették, sőt a pénzüket is úgy szerezték, hogy állati bőrt és bőrből készült tárgyakat árultak a helyi piacon. Egy szóval: ezeknek az állatoknak szentelték az életüket.

Történt egy nap, hogy kiderült, hogy e nyugalmas család gyermekáldás elé néz. Készülődtek, sűrögtek-forogtak, és kilenc hónappal később az asszony élet adott az egészséges kisfiúnak, Richardnak. Szeretettel nevelték, de sajnos nem tudtak neki megadni annyi mindent, mint a városi gyerekek szülei.

Richardnak nem volt sok barátja, csupán az állatokat szerette. Elképzelte, hogy tud velük beszélni, el is hitte. Nem volt túl okos kisfiú, amennyire remélték a szülei, hogy majd orvos lesz, egyetemre jár, ahhoz képest kijárta az általános iskolát, és ácsnak tanult.

Nem sokáig gyakorolta az ácsmesterséget, megunta életét a marhák között, és szerencsét próbált a világban. Kevés esze ellenére simulékony ember volt, így könnyen mozgott különféle társaságokban. Egy évet volt tengerész, éppen társaival egy kocsmába mentek, ahol Richard találkozott azzal az emberrel, aki megváltoztatta az életét.

Már sok slukkon túl volt a társaság, mikor egy szintén borgőzös fiatalember került a tengerésztársasághoz. Nevetgéltek, beszélgettek, s Richard és az emberünk egymás mellé került.

- Honnan jöttél, testvérem? – kérdezte parasztosan Richard
- Skótfelföldről, honnan máshonnan! – jelentette ki az idegen férfi. Arisztokrata akcentussal szólt meg, de érezhető volt, hogy sokáig tanulhatta.
- Ó, hát hogy mondja? Én is! Ilyen csuda véletlen nem lehet! – lepődött meg Richard, majd felkiáltott: – Emberek! Ez az ember a földim, akárcsak én, ő is Skótfelföldről származik! – a társaság borgőzősen felnevetett.
- Nos, és mi a foglalkozása, uram? – kérdezte az idegen.
- Szüleim marhapásztorok neveltek, foglalkozásom ács, de voltam már péklegény, takarító, miegyéb, jelenleg tengerész vagyok.
- Magának csuda izgalmas élete lehet! Én jogász vagyok, de van egy titkom. Nem biztos, hogy elmondhatom – titokzatoskodott, majd kortyolt egyet az italából –, de egyszer én leszek Nagy-Britannia miniszterelnöke.

Richard felnevetett. Humorosnak érezte, hogy egy kocsmában, sokpár ital után közli vele egy idegen, hogy ő lesz majd a miniszterelnök. Micsoda poén!

Másrészről viszont, felnézett a férfi magabiztosságára. Családias érzés kerítette hatalmába, hogy ugyanonnan származik, mint ő, mégis sokkal képzetebbnak, arisztokratábbnak tűnik, mint ő. Mint ő, a marhapásztor, buta fiatalember, ács végzettséggel.

Még beszélgettek, de közeledett az este, így eljött a búcsú ideje. Az idegen bemutatkozott, mint Alan McDonald, majd leírta telefonszámát egy papírra. Richard értetlenül nézett a papír fecnire, mivel neki nem is volt telefonja!

Richard hamarosan otthagya a tengerészetet. Szöveget ütött a fejébe a gondolat, hogy Alan mennyivel előrébb tart az életben, mint ő, pedig egyidősek, sőt ugyanarról a helyről származnak. Elhatározta, hogy beül az iskolapadba újra, de idő közben mindig kedvét szegte valami. Egyrészt, végigbukdácsolta, szenvedte az általános iskolás éveket is, másrészt pénze sem volt a kurzusokra.

Különböző munkákkal hamarosan pénzt gyűjtött és Londonba költözött három egyetemista mellé társbérletnek. Tisztességesebb városi állást vállalt, végre hivatásához hűen, ácsként. Ahogy tudta, megvette a legegyszerűbb telefont, és amint kézhez kapta a készüléket, tárcsázta is Alan McDonald számát. Három csöngés után felvette.

- Halló, most nem tudok beszélni. Tárgyalásom lesz – szólt bele Alain mogorván.
- Alain, én vagyok az! Richard Mackenzie, Skótfelföldről. Emlékszel? – Ezután hosszú csönd következett. Majd végre beleszólt a férfi, boldogan.
- Jaj, igen! Nagyon örülök, hogy hívsz, ezer éve nem beszéltünk. Képzeld el, szerencsés napod van, mert éppen államtitkárt keresek a kampányomhoz. Bizalmas embert akartam felfogadni, aki ismer engem régóta...
- Én, régóta? – Hebegte emberünk.
- Ne butáskodjon Richard! Kérlek, gondold át! Ez egy kihagyhatatlan ajánlat! Várlak holnap megbeszélésre az irodámba, délelőtt tizenegyre – itt bement a címét. - Most mennem kell, vizslát holnap – és bontotta a vonalat.

Richard szíve versenyt futott. Ő egy politikai államtitkára? Ő, a marhapásztor fiú, aki minden munkába belekezd, de sosem tud sokáig egy helyben maradni? A szegény, kinek csak általános iskolai végzettsége van? Hihetetlen volt ez számára.

Persze másnap ott volt az iroda előtt 10:50-re, így volt tíz perce volt még a találkozóig. Izgalmában átizzadta az ingét, és a nyakkendője sem állt sehogy. Aggódott, hogy Alan viccelt vele a telefonban.

Pontosan tizenegykor kijött a titkárnő és Richardot szólította. Alan nagyon elfoglaltnak tűnt és egész aprónak a hatalmas íróasztala mögött. Nem beszéltek sokat, gyorsan egyeztették Richard feladatainak részleteit. Más nem is volt fontos Richard számára, csak az, hogy végre elismert emberré válhat. Nem akart ő lenni a miniszterelnök, megelégedett ennyi szereppel is, sőt nagyon-nagyon hálás volt Alannak. Lehetett is, mivel a politikai jóbarátja oly nagylelkű volt, hogy Richard fizetése máris az égekbe szökött, sőt még kapott egy berendezett lakást is közel az elit negyedhez. Nem volt más feladata, mint Alan pénzt kezelni, helyette a jól előkészített üzleteket nyélbe ütni, hiszen Alan politikusként nem üzletelhetett.

Teltek a hetek, hónapok, elkövetkeztek a választások. Alan McDonaldot megválasztották Nagy Britanniá miniszterelnökének, simulékonyan és ésszel manipulálta az embereket. Hamis és nagylelkű ajánlatokat tett, amit az egész nép elhitt és így megnyerte a választásokat.

Richard Mackenzie azóta is Alan államtitkára, azaz most már Nagy Britanniáé. Rengeteg pénzt keres, most is valahol Barbadoson sütteti a hasát. Hát, ilyen sikeres vállalkozó lett a szerény körülmények között élő marhapásztor gyerekből! Ki gondolta volna?

Bár azért szomorú, hogy ostoba, hazug emberek irányíthatják a nagyhatalmakat manapság. Ahogy a mondás is tartja, „Ész, pénz ad mindent, de csak együtt osztanak áldást”¹.

- Halász Anna Mirjam, 10.A.

¹ Berzsenyi Dániel, Anglia (1828) (Forrás: <http://mek.oszk.hu/00600/00614/html/vers06.htm>)